

'De keer
dat Noa voor
het eerst tegen
me aanlag,
**VERGEET, IK
NOOIT**

Tien jaar lang staat het leven van Renske (41) en Jacob (42) in het teken van hun kinderwens. Tot ze eraan onderdoor dreigen te gaan en besluiten te stoppen met de vruchtbaarheidsbehandelingen. Dan krijgen ze, letterlijk, tóch een baby.

RENSKE (41): "Vorig jaar augustus zaten mijn man Jacob en ik aan tafel en zei Jacob dat hij met de vruchtbaarheidsbehandelingen wilde stoppen. Ik was zover nog niet. Ik kon me niet neerleggen bij het feit dat we geen kinderen zouden krijgen. Vanaf mijn 29e proberen we zwanger te worden. Omdat ik al van jongs af aan medicijnen gebruik die je niet tijdens een zwangerschap mag slikken, hadden we onze kinderwens op de lange baan geschoven. Toen we toch graag kinderen wilden, ben ik in overleg met mijn arts overgestapt op andere medicijnen. Alleen werd ik maar niet zwanger. Na twee jaar gingen we het medische traject in. We ondergingen iui- en ivf-behandelingen en ik raakte in tien jaar tijd drie keer zwanger. Mijn eerste zwangerschap eindigde in een miskraam. De tweede keer leek het goed te gaan. Tot ik twintig weken zwanger was en tijdens een echo bleek dat onze dochter een open buikje met een open buikwand had. Buiten de baarmoeder zou ze overlijden. Na twee weken bedenktijd besloten we de bevalling op te wekken. We kochten een wit rieten mandje waarin onze dochter, die we Sterre noemden, werd gecremeerd. Redelijk snel na haar overlijden, paktten we de vruchtbaarheidsbehandelingen weer op. Te snel. Jacob probeerde me op andere gedachten te brengen, maar hij drong niet tot me door. Voor mijn gevoel was er geen tijd te verliezen. Ik wilde zó graag een kind. Jacob legde zich er daarom maar bij neer."

ZIEKTEWET

"Uiteindelijk duurde het twee jaar voordat ik opnieuw zwanger was. In januari 2010 was ik drie maanden in verwachting, we waren vol goede moed dat het deze keer goed zou gaan. Maar tijdens de echo werd de arts steeds stiller. Het was alsof ik de echo van Sterre opnieuw beleefde. De arts vertelde dat het hartje niet meer klopte. Voor ons brak opnieuw een moeilijke periode aan. In de maanden die volgden, belandden we beiden in de ziektewet. Ineens zaten we allebei thuis. We praatten veel en groeiden nog meer naar elkaar toe. Desondanks bleek Jacob vastbesloten om met de vruchtbaarheidsbehandelingen te stoppen. Die vastberadenheid was ik niet van hem gewend. Hij is altijd meegegaan in mijn wens om moeder te worden. Hij wil

ook graag kinderen, maar mijn verlangen is altijd leidend geweest. Na ons gesprek zochten we hulp bij het Fiom dat ondersteuning biedt bij ongewenste kinderloosheid. Daar kwam ik erachter dat ik alles opzij had gezet voor mijn kinderwens. Dat had ik eerder niet door gehad. Zelfs mijn hobby's, kindertheater en zingen, voerde ik lange tijd niet meer uit. Dit was het punt waarop we besloten te stoppen met de behandelingen."

HELE PAKKET

"Rond diezelfde tijd hoorden we via mijn moeder dat mijn nicht Marianne zwanger was. Dertien jaar geleden was ze van een dochter bevallen die meteen na de geboorte ter adoptie was afgestaan, omdat Marianne borderlinepatiënte was. We hoorden dat ze nooit meer haar kind aan onbekenden wilde afstaan. Tegelijk had Marianne het gevoel dat ze ook niet voor haar tweede kind zou kunnen zorgen. Daarom had ze tegen mijn moeder gezegd dat ze het kind bij ons wilde laten opgroeien. Mijn nicht en ik hebben nooit veel contact met elkaar gehad, maar ze wist wel dat we erg graag een kind wilden. Door haar kind bij ons te laten opgroeien, zou het in de familie blijven. Toen ik hoorde wat mijn nicht tegen mijn moeder

'JACOB BLEEK VASTBESLOTEN OM MET DE VRUCHTBAARHEIDSBEHANDELINGEN TE STOPPEN'

had gezegd, kon ik het in eerste instantie niet geloven. Ik durfde er ook nog niet serieus over na te denken. Toen haar dochter Noa werd geboren, probeerde Marianne toch om haar zelf op te voeden. Al snel bleek dat ze niet goed voor haar baby kon zorgen en jeugd- en pleegzorg greep in: Noa ging naar een pleeggezin. Daar is ze tweeënhalve maand gebleven.

Een wederzijdse oom vertelde ons dat Marianne echt graag wilde dat wij Noa zouden opvoeden, toen we dat hoorden, zijn we met Marianne gaan praten. We >

'WE WILDEN DE OUDERS VAN NOA WORDEN met alles wat daarbij kwam kijken'

< wilden weten of het waar was wat we hadden gehoord. Mocht dat zo zijn, dan wilden we het alleen overwegen als ze dit echt meende. Wij hebben schade genoeg opgelopen en zouden een nieuwe teleurstelling niet aankunnen. We hebben anderhalf uur met haar gepraat en ze bleek inderdaad haar dochtertje aan ons toe te willen vertrouwen. Juist aan ons, omdat ze wist dat wij zo graag kinderen wilden. Na dat gesprek gingen Jacob en ik uit eten om na te denken. Na vijf minuten waren we er al uit. We gingen ervoor. Voor het hele pakket. We wilden de ouders van Noa worden met alles wat daarbij kwam kijken. We zouden een baby krijgen, plus haar moeder met de eventuele problematiek. Wat ook betekende dat we jeugd- en pleegzorg over de vloer zouden krijgen. Dat moet je allemaal maar willen. Maar dat alles hadden wij graag voor Noa over.

Het voelde geweldig dat we nu eindelijk een babykamer konden inrichten en babyspulletjes mochten aanschaffen. Onze omgeving was enthousiast, maar ook terughoudend. Vrienden en familie waren bang dat het uiteindelijk toch niet doorging. Ze wilden niet dat we opnieuw teleurgesteld zouden worden. Iedereen hield zijn hart vast tot de advocaat zei dat het juridisch helemaal goed was geregeld. Het was zo fijn om te horen dat alles wat we hadden bedacht, ook kon doorgaan. Binnen zes weken was alles rond, zo snel gaat dat eigenlijk nooit. Dat kwam doordat Marianne vrijwillig afstand heeft gedaan van de ouderlijke macht; ze kan het kind later niet weer opeisen. Thuis bereidden we ons voor op Noa's komst. Gewoonlijk leef je negen maanden naar de komst van je kind toe. Wij hadden slechts zes weken. Maar vanaf het eerste moment dat we Noa zagen en ze in onze armen lag, was het onze dochter. Meteen. Langzaam bouwden we het contact met Noa op. Eerst zagen we haar een uurtje bij het pleeggezin, daarna kwam ze een dagje bij ons. Toen Noa voor het eerst slapend tegen me aanlag, was ik ontroerd. Het voelde zo heerlijk. Dat vergeet ik nooit meer.

Bij Jacob moesten de vaderlijke gevoelens eerst nog wat groeien, maar ook dat ging redelijk snel. Na Noa's thuiskomst heb ik een maand pleegzorgverlof gehad. De eerste week was Jacob ook thuis. Daarna heeft hij een maand

verlof gehad. In totaal waren we tien weken thuis bij Noa. Die weken zijn goed geweest voor de hechting en om aan elkaar te wennen. Mensen vragen weleens of ons leven niet op z'n kop staat, nu we in zo korte tijd een kind hebben gekregen, maar wij ervaren dit zelf niet zo. Zij past bij ons en wij bij haar."

ANDERE WEG

"In moeilijke perioden, voordat Noa er was, hadden we het er weleens over dat er misschien een andere weg voor ons was weggelegd. Maar we wisten niet wat. We hebben de mogelijkheden rond adoptie ook uitgezocht, maar op onze leeftijd mag je alleen peuters of kleuters adopteren. Terwijl wij het liefst een kind als baby adopteren. Voor ons gevoel moet er gewoon meer zijn tussen hemel en aarde dat ervoor heeft gezorgd dat Noa totaal onverwachts op ons pad is beland. Dit scenario hadden wij nooit kunnen bedenken.

We zijn er trots op dat Marianne heeft ingezien dat het beter was om haar kind bij ons te laten opgroeien. Onze intentie is om haar op een liefdevolle manier een onderdeel in Noa's leven te laten zijn. Het contact met Marianne verloopt volgens de pleegzorgadviezen, en dat gaat goed. Een keer in de drie weken komt ze bij ons langs om Noa te zien. Buiten die afspraken hebben we geen contact met haar. Wij zijn de vader en moeder van Noa en wij noemen haar mama Marianne. Wij betrekken Marianne in al onze keuzes. Zo laten we Noa over een maand dopen. Marianne wordt ook in de ceremonie betrokken, een idee van onze dominee. We zijn blij dat het op deze manier verloopt. Maar Marianne vindt het natuurlijk best moeilijk. Ze is verdrietig, maar ook trots. Laatst zei ze dat ze er een goed gevoel over heeft en dat het wat haar betreft zeker zo mag blijven. In het behandelcontract staat dat Noa tot haar achttiende bij ons blijft.

Noa vult een lege plaats op. Haar komst heeft veel rust gegeven. Mensen zeggen dat ik er weer gelukkig uit zie en straal. Ik ben ook gelukkig; na tien jaar dokteren kregen we via een heel andere weg toch ons zo gewenste kind. Ik ben eindelijk moeder en dat voelt zo goed. Soms vergeet ik zelfs dat ze niet in mijn buik heeft gezeten.." ■

Interview: Ingeborg Hoogsteven / Om privacyredenen zijn de namen in dit artikel gefingeerd

etos
ALLES IN HUIS VOOR JE BABY

nummer mee

Een gerust gevoel met mama's mobiele nummer om de arm. **VIND-JE-KID ARMBANDJE PER STUK 0.50**

voor haar

Maar natuurlijk is er ook een blauwe; voor hem. **ETOS ZWEMBROEKJE 5.99**

weggooislab

Overall een slab bij de hand, die je na gebruik gewoon weggooit! **AFSCHEURBARE SLABBETJES 20 STUKS 2.99**

naar het strand met etos

zamo